

21:e söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Joh. 10:22–30.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Vi har i dag från altaret hört Den Helige Ande genom evangeliet om konungsmannen undervisa oss om predikoämnet *”Trons fäste”*. Dessa heliga ord har nedskrivits för att i våra hjärtan inskräpa de frälsningsavgörande sanningarna om *”Trons fäste”*, om vad som icke är *”Trons fäste”*, om vad som är *”Trons fäste”*, ja, om vad tron icke är och vad den är. När Jesu ord i dag har upplästs, och när de i detta nu utläggs i vår predikan, sker det därför att vi i lika hög grad som evangeliets gestalter behöver detta tilltal. Vi är de av naturen otroende, gudsfrämmande människor, som Gud i sin stora kärlek vill föra till rätt tro, till rätt, saliggörande kunskap om honom.

När Jesus i dag säger: *”Om I icke sen tecken och under, så tron I icke”*, låter han en dom gå ut över den landsdel, Galiléen, och den stad, Kapernaum, där evangeliets händelser utspelas. Hela denna del av det heliga landet vilar enligt evangeliernas enstämmiga framställning under otrons svarta slagskugga. Strax före dagens evangelium heter det: *”Ty Jesus vittnade själv att en profet icke är aktad i sitt eget fädernesland”*. (Joh. 4:44) På ett annat ställe i evangelierna läser vi: *”Och för deras otros skull gjorde han där icke många kraftgärningar”*. (Matt. 13:58) Ännu en gång får vi anledning att betänka vår evangelisk-lutherska kyrkas bekännelses ord: *”Genom sådana straff, som drabba länder och enskilda, visar Gud för de sina hela sitt allvar, vad vi alla förtjänat och voro värda, då vi förhållit oss illa gent emot Guds ord och ofta djupt bedrivat Den Helige Ande”*. (SKB sid. 667) Så visar sig alla moderna missionskalkyler, alla försök att sälja evangelium genom samma metoder, som visat sig framgångsrika för läskedrycker, alla braskande löften och utfästelser vara hädiska utslag av människoandens andliga okunnighet. Vi står i dag inför djup, som ingen pejlåt.

Den galileiska otron uteslöt ingalunda intresse för spektakulära religiösa nyheter. Strax före evangeliet reagerar galiléerna positivt på vad som skett kring Jesus i Jerusalem. Man visade Jesus t.o.m. vänlighet. Man kunde skänka Jesus en mänsklig tro, byggd

på *”tecken och under”*, på det som i dag intresserar en kvällstidningsredaktör. För stunden kittlar och underhåller sådana rapporter ett välvilligt intresse, som gärna vill dra fördel av det skeddade. Jesus tycktes kunna bli användbar, uppfylla mänskliga förväntningar och som sådan bli föremål för tro. Det är över denna människogjorda, icke andeverkade tro, som Jesus i dag bryter staven med orden: *”Om I icke sen tecken och under, så tron I icke”*. Detta *”I”*, denna flertalsform, går över en hel landsända, en hel stad, över många. Konungsmannen i dagens evangelium låter sig dock icke drabbas av detta stränga, svepande ord. Han träder ut ur den mänskliga trons – eller otrons – gemenskap. Han ger Jesus den sanna tilltron, som icke bygger på tecken och under, utan på Jesu ord, på Jesus som Herre över synden, döden och djävulen. Hela vår predikan om *”Trons fäste”* summeras av den enda meningen: *”Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom, och gick”*. Utan att se, utan tecknens och undrens kryckor tar mannen till sig Jesu ord: *”Gå, din son får leva”* och lever av Ordet, handlar i kraft av tron på Ordet och får trons lön. Om detta säger vi:

- I. en blott mänsklig tro räddar oss inte i dödens stund,
- II. den gudomligt verkade tron vilar vid Ordet allena,
- III. den gudomligt verkade tron står under ständigt anfäktelse.

I. En blott mänsklig tro räddar oss inte i dödens stund.

Också bland dagens kyrkobesökare är den mänskliga tron en möjlighet, ja, en verklighet. Det är inte orimligt att samla ett stort antal övertygande argument för kristendomens sanning och lika många för förnekelsens dumhet och absurditet. Så rustad kan man inbilla sig vara kristen och så bedra sig själv. Denna påstådda tro saknar trons sanna kännetecken, saknar förtröstan och tilliten till Jesu Ord, till hans tilltal till oss, hans omsorg om oss som vår Herre över synden, döden och djävulen. Här gäller

det ordet: "Rannsaken eder själva, huruvida I ären i tron, ja, pröven eder själva". (2 Kor. 13:5) Utan rätt förtröstan består ingen det slutliga provet i dödens stund.

II. Den gudomligt verkade tron vilar vid Ordet allena.

När vi talar om "gudomligt verkad tro", pekar vi samtidigt på Ordet, ty bara härav verkas tron. Bara genom Ordets ständiga tillrop av syndernas förlåtelse, alltid förnyade utgjutelser av barnskapets Ande, kan trons gnista hållas levande i våra av naturen förörkade hjärtan. Det ligger alltså i trons natur att ständigt hålla sig till Ordet, i allt större förtröstan, inte veta av annat än Ordet allena. Här växer tron och förmår bära frukt i allt större förtröstan. Ständigt vänder den tillbaka till det en gång talade Ordet från Guds läppar, till "detta är min lekamen, som varder utgiven för eder", och hämtar kraft att gå fram genom livet, buret av Ordet allena över alla Satans angrepp.

III. Den gudomligt verkade tron står under ständig anfäktelse.

När vi talar om "Trons fäste", om det enda verkliga fundamentet för tron, innebär det, att detta byggnadsverk verkligen skall komma att utsättas för påfrestningar. Det gäller just det, som Jesus beskriver med orden: "Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det huset; och likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget". (Matt. 7:25) Den, som smakat på orden "förrän mitt barn dör" och då kindpustats av de hårda vindarna, som fyllts av anfäktelse, är därför ingalunda en falsk kristen utan just en anfäktad kristen, som provas, som drivs till trons enda rätta fäste, till Ordet. Detta är det kristna livets heliga grundlag.

Amen.